

Stanisław Jasiński

Ustroileś Panie niebo nocne

Przegląd Pruszkowski nr 1, 117-118

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanisław Jasiński

Ustroileś Panie niebo nocne

Ustroileś Panie, niebo nocne,
w pajęczę niebo srebrzyste
i dałeś mi ono słońce mocne
i w tęsknoty przejrzyste

i dałeś mi smutek odwieczny
smutek cichy...
– a kwiaty w dzień słoneczny
rozwijają kielichy

i tęsknią też Panie...
Czasem idzie po nich dola
i skarga i płakanie...
i wlecze się od pola

do chaty przydrożnej...
– a oto po rozłożnej
łące – gromada motyli
leci...

białych, niewinnych motyli,
co kwiatom się żalą
oto wianek długi uwili
i niosą się dałą
mojej tęsknoty!...

Tyś Pan mój i Bóg
Wielki i Potężny!
A ja... ja u nóg,
w krzyż niebosiężny

Patrzę i żyję !
Rozbiłeś mi nad głową
sen – co ryje
bruzdy – jesteś Jehową!

Niegraniczony i Nieskończony
Nieśmiertelny Boże!
Ziemia bije Ci pokłony
zszalałe huczy morze –